

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou, Ph.D. ve věci

žalobce: L. S.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2021, čj. OAM-400/ZA-ZA12-VL16-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o tom, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zastavil.

II. Obsah Žaloby

2. Žalobce v úvodu žaloby nejprve telegraficky vypočetl, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 3, 50 odst. 2 a 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále s § 12 a), § 12 b), § 14, § 14a a § 25 písm. j) zákona o azylu.
3. Žalobce uvedl, že dle jeho názoru splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to kvůli obavám z povolání do armády, po kterém by musel odjet bojovat do východní části země, což je proti jeho svědomí a přesvědčení. Odpíráním vojenské služby přitom páchá trestný čin. Žalobce má tedy za to, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 až § 14a zákona o azylu, přičemž tyto důvody správnímu orgánu sdělil svou věrohodnou výpovědí a vyplývají z okolností daného případu.
4. Žalovaný nedostatečně a nesprávně zjistil skutkový stav věci, své rozhodnutí tak zatížil vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Z nedostatečně, respektive z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu.
5. Žádost žalobce nebyla (chybně) meritorně přezkoumána, neboť žalovaný procesním rozhodnutím zastavil řízení dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žádost, která je nepřípustná z důvodu, že byla podána opakovaně aq nebyly sděleny žádné nové důvody a skutečnosti, které by žalobce nemohl uplatnit v předchozím řízení.
6. Žalovaný však měl možnost využít své diskreční pravomoci dle § 11a odst. 4 zákona o azylu a přihlídnout k důvodům hodným zvláštního zřetele, které na straně žalobce existují. Dále žalobce uvedl, že „důvod hodný zvláštního zřetele“ je neurčitým právním pojmem a tak žalobce dále poukazuje na judikaturu správních soudů, které vykládají tento pojem a uvádí, jak s ním pracovat (jak obecně mají správní orgány pracovat s neurčitými právními pojmy).
7. Žalobce tedy napadá fakt, že žalovaný se aplikací § 11a odst. 4 zákona o azylu vůbec nezabýval, neboť v opačném případě by dospěl k závěru, že u žalobce důvody zvláštního zřetele jsou.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že s touto nesouhlasí a navrhl její zamítnutí. Odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a správního spisu. Zdůraznil, že v projednávané věci jde o tzv. opakovanou žádost, ve které žalobce uvádí zcela totožné důvody, jako tomu bylo v jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Žalovaný dále uvedl, že dle jeho názoru rozhodl v souladu se zákonem, když řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) ve vztahu k § 10a písm. e) zákona o azylu zastavil, neboť po posouzení výpovědi žalobce žalovaný konstatuje, že tento uvádí shodné důvody, jako uváděl v průběhu správního řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Obavy z nástupu do armády žalobce uvedl v rámci seznámení se s obsahem správního spisu. Žalovaný se danou věcí zabýval a konstatoval, že žalobci nic nebránilo v tom, uvést tuto skutečnost již při jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Před vycestováním ze země původu žalobce žil v Ivanofrankovské oblasti, kde

však ani v září 2021 žádný ozbrojený konflikt neprobíhal a neprobíhá. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2014, č. j. 1 Az 22/2014 – 33 a závěry tam obsažené.

IV. Jednání soudu

10. U jednání soudu dne 29. 10. 2021 žalobce poukázal na svůj aktuální zdravotní stav a předložil soudu listiny, které byly přečteny k důkazu, konkrétně šlo o: Zprávu z neurofyzilogické laboratoře ze dne 6. 9. 2021, ze které plyne, že žalobce má problém s pravou rukou a její citlivostí, Zprávu z centra neurologické péče s. r. o. ze dne 6. 9. 2021 a Potvrzení o nutnosti dietního stravování ze dne 29. 9. 2021.
11. Z uvedených zpráv plyne, že zdravotní stav žalobce nevyžaduje akutní péči, má problémy s pravou rukou a aktuálně je řešeno, zda bude nutná operace. Dále setrval na obsahu žaloby.
12. Zástupkyně žalovaného uvedla, že žaloba nebrojí proti postupu správního orgánu podle § 25 písm. i) zákona o azylu, ale proti hypotetickému rozhodnutí jako by meritorně posuzovalo žalobcem sdělené skutečnosti. Tak tomu ale není. Současná žalobní argumentace, stejně jako nově sdělený důvod obava z nástupu do armády, měly být sděleny již v průběhu první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. v průběhu následného soudního přezkumu. To však nebylo pro jejich absenci možné. Institut opakované žádosti u udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Tímto způsobem tedy rozhodně nelze zhojit nedostatky první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Pokud jde o úvahu ohledně ustanovení § 11 odst. 4 zákona o azylu, podloženou bohatou judikaturou, tak tato se míjí s obsahovou rovinou proběhnuvšího správního řízení, neboť žalobce žádné důvody, pro které v řízení o jeho první žádosti nesdělil nyní tvrzenou obavu z nástupu do armády, neuvedl.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

14. Předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V pořadí se jednalo o druhou žádost.
15. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1*“.
16. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
17. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
18. Z dikce shora citovaného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat. Je třeba uvést nové skutečnosti nebo zjištění a současně, aby se jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.
19. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze přitom pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času. Lze mezi ně zařadit i změnu situace v zemi původu žadatele. Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu tedy představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jde přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
20. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již podrobně vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž uvedl: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení*

mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ Lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval následovně: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“

21. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tedy nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají garantovat jak určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
22. Dle názoru krajského soudu je obsah správního spisu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, a to, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které bez jeho zavinění nemohly být zkoumány v rámci předchozího pravomocně skončeného řízení. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobce v nové žádosti neuvedl nové skutečnosti, které by nebyly součástí již jeho první žádosti.
23. Dne 27. 12. 2019 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-510/LE-BA04-2019. Ve své žádosti tehdy žalobce uvedl, že důvodem jejího podání je snaha žít v ČR a legalizovat zde i svůj pobyt, neboť se nechce vracet na Ukrajinu, protože je tam jiná politika a on po událostech na Majdanu tam nemůže žít a normálně komunikovat. O jeho žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 18. 2. 2020 a mezinárodní ochrana žalobci udělena nebyla. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 2. 2020. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 25. 3. 2020, č. j. 62 Az 12/2020, žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
24. V nyní posuzované žádosti, respektive při pohovoru k ní žalobce výslovně uvedl, že jeho důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stejné jako v předchozím řízení. Následně v rámci seznámením se s obsahem správního spisu dále uvedl, že se

rovněž nechce vrátit do země původu, neboť by mu tam hrozilo povolání do armády. U jednání soudu žalobce nově poukazoval na svůj zdravotní stav.

25. V posuzovaném případě je proto nutno přisvědčit závěru žalovaného, že žalobce v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl zcela totožné důvody jako v předchozí žádosti. Žalovaný tudíž naplnil veškeré náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedený závěr se vztahuje i k žalobcem uváděné možnosti jeho povolání do armády. Jak správně poznamenal žalovaný (i v žalobou napadeném rozhodnutí) jde o věc, kterou mohl žalobce bez své viny uvést již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nadto v místě, kde žalobce posledně žil v zemi původu žádný ozbrojený konflikt neprobíhá.
26. Žalobce se jediným žalobním bodem uvedeným ve své žalobě domáhal opětovného meritorního přezkumu své žádosti, k tomu však s ohledem na výše uvedené v souladu se zákonem nedošlo a ani dojít nemohlo.
27. Žalobce u jednání soudu dále poukazoval na svůj zdravotní stav, ten se z předložených a k důkazu provedených listin nejvíce nikterak fatálně. Žalobce má bolesti v pravé ruce, nejspíše od nervových zakončení. Tento jeho stav ho nikterak neohrožuje na životě ani mu jej zásadně nekomplikuje. Není však vyloučeno, aby žalobce uvedené uplatnil v rámci nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
28. S ohledem na výše uvedené zde nebyl ani ze strany žalovaného prostor zabývat se aplikací § 11 odst. 4 zákona o azylu, neboť žádost nebyla posuzována meritorně.
29. Krajský soud pak pouze na okraj připomíná, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení mezinárodní ochrany je tak zcela specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to za přesně vymezených důvodů.
30. Chce-li žalobce trvale pobývat v České republice, pak instituty zákona o azylu nejsou jedinými možnými instrumenty, kterými lze tento cíl zajistit; žalobce se může pokusit využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. října 2021

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně